

צ'און תורני שכובי

בעזה"י

אגודת ש"ל תורה

גליון 563

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פרשת תזריע-מצורע ה'תש"פ

עם דיבורים נכונים אפשר לבנות.

מעשה שהיה באב אחד ששפך מרי לבו לפני הרב שלמה-זלמן אויערבאך זצ"ל בשאלתו מדוע ולמה? שכני ואני, שנינו אבות לילדים והנה אני – לומד תורה ויודע ספר וחינכתי את ילדי לתורה. אכן, לא שפר עלי חלקי וילדי לא המשיכו בה כל חייהם, לא זכיתי שיהיו גדולי תורה. ואילו שכני, איש פשוט תם וישר, אכן בניו זרע ברוך ה', גדולי תורה, אוהבי תורה. במה נגרע חלקי?!

והשיבו הרב זצ"ל שכפי הנראה הכירו מקרוב: אתה מחזיק עצמך ללמדן ומבין בלומדי תורה, מפעם לפעם היית נוהג להעביר את שבט הביקורת, פעם על תלמיד חכם פלוני ופעם על משנהו, ולדבר לשון הרע על זה ועל זה. והילדים שומעים וגדלים עם זה. לכשגדלו, ועשו את חשבון נפשם, חשבו ומצאו: הלא גם בתלמידי חכמים יש דופי, זה בכה וזה בכה כפי שאמר אבא. אם כן קל היה להם לעבור לדרך אחרת, שיש בה גם מפיתויי העולם הזה. מה שאין כן שכנך, אמנם איש פשוט תם וישר, אך כל פגישה עם תלמיד חכם היא לו שמחה גדולה, כל פעם היה חוזר הביתה, שר ורוקד: היום זיכני השי"ת לפגוש ת"ח פלוני, איש נעלה ורם מעלה, מי יתנני בני ותהיו גם אתם כמוהו. וכן למחרת עם משנהו, וכבוד התורה רב היה בבית. ראו הילדים כי משוש לב אביהם הוא התלמיד חכם, ראו את המושג "תלמיד חכם" כמו שהוא באמת – מושג נעלה וקדוש, אדם ירא ושלם – ומה הפלא כי אכן גדלו כך...

והדברים מדברים בעד עצמם... בפרט בזמננו שאנשים מרשים לעצמם לדבר על רב פלוני ועל רב אלמוני רק בגלל שהוא לא לשיטתם וכו'. צריכים לדעת שעל כל אדם אסור לדבר, ק"ו בן בנו של ק"ו על תלמידי חכמים שנשיכתן נשיכת נחש ועקיצתן עקיצת עקרב וכו'.

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

רעיון יפה מאוד בשם בעל ה"דברי חיים" מצאנו:

מי שמזדמן לחוות סוסים, יכול לראות תופעה מעניינת. הסוס, לפני שהוא שותה מנהר או שלולית, הוא בועט ברגליו במים, ורק לאחר מכן הוא שותה. מדוע? משום שכשהוא מתקרב אל המים לשתות, נשקפת אליו דמותו במים והוא חושש שהנה עוד סוס בא לשתות מהמים שלו. כיוון שהסוס מתנגד לכך נחרצות, הוא בועט ברגליו בפרצופו של הסוס השני, וכך מיטשטשת הדמות שבמים והסוס שותה לרוויה... כשחושבים על כך, מי מפסיד מהבעיטה? הסוס עצמו, שהרי בגלל הבעיטה התערבו במים העפר והפסולת שהיו בקרקעית, והמים הפכו עכורים יותר.

יש בזה מוסר השכל חשוב מאוד עבורנו. כולנו 'שותים מהמים', אולם פעמים רבות אנחנו מנסים למנוע מחברינו לשתות מאותה השוקת שממנה אנו שותים, ואנו מגלים צרות עין כלפיהם. עלינו לדעת שחז"ל לימדנו, "אין אדם נוגע במוכן לחברו אפילו כמלוא נימה" (יומא לח), מה שאלוקים גזר זה מה שיהיה, ואל לנו להצטער בהצלחת השני, הוא אינו לוקח מאתנו שום דבר.

בואו לא נהיה כאותו הסוס שמעכיר לעצמו את המים..

מקוצר היריעה לא הצלחנו להפיק את רצוננו לכתוב על האי קדוש וצדיק שהשבוע יחול יום פטירתו הרה"ק רבי ישעיה ב"ר משה מקרעסטיר זצ"ל

זיעועוכי"א -ג' באייר

ובל"י ובעז"ה נשתדל להשלים בשבוע הבא

זמנר הטבת

הדלקת נרות **6:54**

מוצאי שבת **7:56**

ב"ה לשמור על קדושת הגליון **8:30**

אין לקרוא בשעת התפילה

אהל החלצה

חובה לזכור ~

א. אסורי לשון הרע רכילות הם גם בדבורי אמת, ובדבורי שקר נוסף אסור מוציא שם רע.

ב. אסור רכילות פירושו, שאומר לחברו מה שאחרים אמרו עליו או עשו לו, כל דבר שמעורר מחלוקת.

ג. אסור לשון הרע ורכילות חמורים גם למספר וגם לשומע ומקבלם.

א} אסור לספר לשון הרע על איש או אישה מישראל, בין על גדולים ובין על קטנים,

ב} גם אם אביו או אמו או רבו מפצירים בו לספר דבר ויודע שבתוך הסיפור יבוא לידי סיפור לשון הרע, או אבק לשון הרע לא יספר.

ג} אפילו אם על ידי מניעת הסיפור יביישו אותו, או ישנאו אותו, ואפילו יבוא לידי הפסד פרנסה, גם כן אסור לספר לשון הרע,

ד} האסור הוא לאו דווקא בדיבור, אלא גם בכתיבה או ברמז,

ה} אסור להראות כתב יד של חברו לאחרים, ועל ידי שיראו את הכתב יבינו שהכותב אינו חכם, או שיש בו גנות כלשהי,

ו} אין כל היתר לספר לשון הרע על אחרים, ואפילו כולל בסיפור גנאי על עצמו.

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

"והבגד פי יהיה בו נגע צרעת, בבגד צמר או בבגד פשתים" בשלושה מקומות עלול נגע הצרעת להופיע – בעור האדם, בבגדו ובביתו. "נגעי בגדים והבתים בלי ספק שאינן באין מצד הטבע, כי אין בהם דם וליחות המסבבים העיפוש או כל חולי וכל מכה, ועל כורחך אתה צריך לומר שבאים בדרך נס על צד העונש, וזה בניין אב גם על נגעי הגוף שהם חוץ לטבע על צד העונש" (לשון ה"כלי יקר", ויקרא יג, מז).

בנגעי הבגדים יש כמה דרגות. פעמים הנגע חמור ללא אפשרות טהרה, ובמצב זה חייבים לשרוף את הבגד באש – "ושרף את הבגד... כי צרעת ממארת היא, באש תשרף". בנגע בינוני צריך לקרוע את הנגע מהבגד – "וקרע אתו מן הבגד", ובנגע קל די לכבס את הבגד במים – "וכבס שנית וטהר".

כותב ה"כלי יקר", שנגע הבגד בא בדרך כלל כתוצאה מגסות רוח והתנשאות, משום שדרך העולם להתהדר ולהתכבד במלבושי כבוד. לכן, אדם שמתגאה יתר על המידה לוקה בבגדיו אשר מבטאים ומשקפים את כבודו. זו גם הסיבה שדין הבגד הנגוע הוא בשריפה, משום שכך טבע האש, לעלות למעלה כאותו מתגאה אשר מסתכל על כולם 'מלמעלה', ואם הנגע קל יותר, דין הבגד בכיבוס במים, משום שמים מסמלים ענווה, שהרי הם תמיד זולגים ממקום גבוה למקום נמוך.

מעניין, שהמילה "מצורע" מזכירה את המילים "מוציא רע". לא לחינם הדבר, שהרי הצרעת מוציאה ויפורשת לעין כל את פנימיותו הלא כל כך טובה של המצורע. אם זה מחמת לשון הרע, שהמספר חשף את תכונותיו השליליות של נשוא הסיפור, ודרך הצרעת נחשף המספר לעין כל, ואם זה משום שהצרעת חושפת את אישיותו המתנשאת וצרת העין.

כשמעיינים בשלושה סוגי צרעות אלו – צרעת העור, הבגד והבית, רואים דבר מעניין מאוד. לשלושתם יש מכנה משותף זהה – כולם משמשים בתור כיסוי. עור האדם משמש כיסוי לבשר, הבגד מכסה את הגוף, והבית מכסה את האדם ממטר ומחמה ומעניק לו פרטיות. הרעיון הזה מבטא את מה שהזכרנו, כיוון שהמצורע חשף את חברו וסיפר עליו לשון הרע, הצרעת חושפת את פנימיותו שלו – שהרי תכונותיו השליליות חסויות ומוסתרות – והוא נענש באותם הדברים שמכסים אותו.

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

תגלית

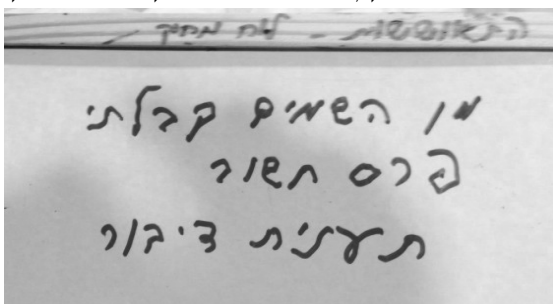
לפני כמה שנים, גילה הרב יואל צבי מושקוביץ הי"ו במפתיע, בספרייה עתיקה, כרך משניות ישן נושן, ובפתחו של ספר משניות זה מצאו כתוב כך: **ר' נחום בן ר' יוסף הסופר מהעיר טאכוב - שנפטר בא' אייר תקע"ז הבטיח: שכל מי שילמד משניות לעילוי נשמתו ביום פטירתו - הוא ידאג לפעול עבורו לטובה, בעולם האמת!** הרב מושקוביץ החל לברר אודות מקום קבורתו והתברר לו שלפני מלחמת העולם השנייה היה ציונו מוקד עליה ליהודי האיזור שהיו מרבים לפקוד את מקום קברו כמו שניתן לראות בתמונה המצורפת שהיא מהתקופה שלפני המלחמה, במהלך בירוריו נסע הרב מושקוביץ לטאכוב שם לאחר חיפושים הגיע למקום בית הקברות העתיק אך את קברו של הצדיק לא מצא. תוך כדי שהותו במקום יצר קשר עם מנהל המוזיאון המקומי שאמר לו שהוא זוכר את מיקום הקבר בשטח עליו עומד הבית של הצוענים שננטש במהלך השנים, המבנה שעמד במקום היה בנוי מעץ ללא יסודות של ממש כך שמקום הקבר לא נפגע. עם המידע שבידו פנה הרב מושקוביץ להרה"צ ר' אשר מרגליות שליט"א מוינה, הרב מרגליות הפנה אותו לרב ישראל מאיר גבאי ששמח לשמוע על עניין בית הקברות ואכן לאחר אימות המידע יצא לעיירה טאכוב והקים מחדש מצבה על מקום קברו של הרב נחום סופר זיע"א.

הרה"ק רבי נחום מטאכוב, שהסתיר עצמו כל חייו כסופר סת"ם, התפרסם כמי שצפה מראש מאה שנה קודם, את פרוץ מלחמת העולם הראשונה והעיר את אחיו לתשובה. בפנקסי הקהילה מסופר, כי קברו היווה מקום תפילה וישועה במשך שנות דור, זאת לאור צוואתו הנדירה: **"באם יבוא צרה ח"ו, ילך על קברי ויודיעני, אם יהיה לי זכות שאוכל להליץ בעדו, אלך להמליץ בעדו לפני כסא כבודו יתברך"** אף הגרר"ה פאדווא זצוק"ל, גאב"ד לונדון, העיד כי כל מי שפקד את הציון, זכה לשרוד את שנות השואה הנוראה באופן פלאי, כפי שקרה עמו עצמו. יש שמצאו שתאריך פטירתו א' דר"ח אייר והכוונה לל' בניסן ועל כן הרוצה ילמד משניות בשני הימים.

"אהל יעקב" סיפורים עובדות והנהגות על רבם של ישראל מו"ר הגה"ג רבי יעקב אדלשטיין זצלה"ה

דווקא בשבוע זה בו אנו קוראים על חטאי הלשון ומה רב הכח למי ששומר על לשונו. הרי ידוע שהסיבה שאדם מדבר על השני זה מפני שעינו רעה ומחפש חסרונות ומסתכל על הדברים החסרים. כאן המקום להביא את הידוע על רבינו זצ"ל כמה הסתכל תמיד על כל אדם ועל כל מעשה בעין טובה ובראיה חיובית, כלל לא הסתכל עם האדם עם כיפה או בלי אם הוא מחוג זה או אחר. אלא תמיד התבונן וחיפש את החיובי באדם שמולו ואת זה היה מקרין עבורו. על ידי כך חיזק את האנשים וגרם להם להתרוממות רוח. זכורני שבאחד הימים הבאתי לבית הרב אדם שהיה זקוק לישועה בפרנסתו, אדם שבמראה החיצוני נראה רחוק מאוד, קעקועים שונים על ידיו, שערו מוזר ובמיוחד בלטה הכיפה שהניח על ראשו לכבוד הרב. הרב עם מאור פניו הכל כך מיוחד שאלו לשמו. ואז שאלו: אתה נוטל ידים בבוקר? כשהשיב אותו אדם בחיוב וידע גם לומר איך, שיבח אותו כל כך והתפעל. כך גם לשאלתו בעניין הנחת התפילין.. כשיצאנו אמר לי אותו אדם,

תסתכל איך הוא ראה אותי ועשה אותי צדיק... כמה אנחנו זקוקים ללמוד ממידה זאת.

גם בימי מחלתו של הרב שנילקח ממנו כח הדיבור, איך הסתכל על זה בעין טובה ובמבט חיובי מספיק להביא את המילים שכתב על כך ...

דומני שכל מילה מיותרת והלוואי ונלמד מכך. זי"ע

מדוע דווקא בצרעת ציורת התורה שיובא החוטא לאהרן הכהן או לאחד מבניו הכהנים? מדוע שלא יובא לזקן או לחכם? מיישב הרה"ג ר' צבי פנש שליט"א בספרו "נחלת צבי", שאהרן הכהן הוא הראשון בעולם שהתייחד בענווה ובהימנעות מלשון הרע, ולכן אין מתאים ממנו לתקן ולטהר את המצורע שחטא בגאווה ובלשון הרע.

והיכן מצינו שאהרן התייחד במידות אלו? כאשר ירד משה מההר וראה את העגל אשר עשו בני ישראל, שאל בכאב את אהרן "מה-עשה לך העם הזה כי-הבאת עליהם חטא גדלה". והנה, במקום לספר למשה דברים כהווייתם, שהעם נקהלו עליו ואם לא היה שומע להם היו הורגים אותו, נמנע אהרן אוהב השלום מלדבר עליהם לשון הרע, אלא ריכך הדברים ואפילו תלה בעצמו חלק מהסירחון, וכך אמר למשה: "אל-תחר אף אדני אתה ידעת את-העם, כי ברע הוא. ויאמרו לי עשה-לנו אלקים, אשר ילכו לפנינו. כי-זה משה האיש, אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו, מה-היה לו. ואמר להם למי זה, התפרקו ויתנו-לי; ואשליכהו באש, ויצא העגל הזה"

ומכיוון שלא רצה לומר לשון הרע על ישראל, ועוד שהיה "אוהב שלום ורודף שלום", בחר ה' בו ובבניו הכהנים שיטהרו את הצרעת של מדברי לשון הרע המביאים לפירוד בעם ישראל. מה רב כוחו של המלמד זכות עם על ישראל!

הגאון הגדול רבי ישועה בסיס זצ"ל (ראש רבני תוניס) קשוב היה תמיד לצרכי עדתו, ודאגת בני עירו נתונה היתה בראש מעייניו. בכל כוחו פעל להציל את בני עמו מגזירות רעות ומקטרוגים קשים, ולא אחת השתמש בכוחותיו המיוחדים כדי להגן על כבודם, אף בעולמות העליונים. על אחת מהפעמים הללו, נקרא בסיפור הבא:

מנין קבוע היה לו לרבי ישועה לתפלת שחרית, והוא בעצמו עובר היה לפני התיבה כשליח צבור. בוקר אחד, לאחר שפסע שלש פסיעות בסיום תפלת שמונה עשרה, ארע דבר מפליא. לעיני הצבור המשתאה, חלץ את תפיליו, הסיר את טליתו, התעטף בגלימתו ומיהר לצאת את בית הכנסת, אף רץ לדרכו. הכל נדהמו ממעשהו, אך מאחר וידעו את גדולתו וקדושתו, לא ניסו להרהר אחריו, רק ציפו בקוצר רוח לשובו. ולהיכן באמת מועדות היו פניו של הצדיק כה בדחיפות? הוא שם פעמיו בזריזות לעבר השוק, נכנס אל מוכר הפחמים ורכש שני שקי פחם. שילם למוכר הערבי מחיר מכובד, והוסיף לו סכום הגון בכדי שיוביל את השקים אל ביתו. בחפץ לב העמיס הערבי המגודל את השקים על שכמו, כשלאורך כל הדרך לא חדל פיו מלהלל את הרב, את עמו ואת אלוקיו, על יחסם הטוב וידם הפתוחה לכל אדם ואדם באשר הוא. משהניח הערבי את שקי הפחם בבית רבי ישועה, שב הרב אל בית הכנסת, ונכנס כשפניו זוהרים וחיוך רחב על שפתיו. התעטף בטליתו, הניח את תפיליו, והמשיך את תפלתו כאילו דבר לא ארע.

לאחר התפילה, ציפו הכל למוצא פיו. ואכן, נעמד הרב על הבימה וסיפר: בעומדי בתפלת שמונה עשרה, חזו עיני בשטן העומד בשמי מעלה, ומנסה בכל כוחו לקטרג על ישראל, ולגזור עליהם גזירות רעות. והנה, עלה בדעתי רעיון כיצד לסתום פי קטגור. במעשה שעשיתי, הבאתי לכך שגוי מקומי ידבר טוב על העם היהודי, והוכחתי לשטן כי אפילו ישמעאלי מאומות העולם מהלל ומשבח את העם הנבחר. "כוח הסנגוריה על עם ישראל גבר", בישר הרב "והגזירות בוטלו. ויהפוך ה' אלוקים את הקללה לברכה".

**ברכה והצלחה
ובריאות איתנה**
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו
אופיר בן אורה ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
טוביה שרבי בן נזימה
ומשפחתו הי"ו
דוד חיים בן עליזה
ומשפחתו הי"ו
אלון כהן בן אורנה
ומשפחתו הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:00

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית ----- 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) ---- 19:00
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א
יום ד' - הרב יעקב אליהו שליט"א
יום ה' - הרב דניאל קמחי שליט"א

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
שחרית - 5:00
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 19:00
שיעורי תורה מידי יום
אחרי ערבית
יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 19:30

לעילוי נשמת הרב יצחק בן זוהרה אלמליח זצ"ל